

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/49/2022
Identifikačné číslo spisu:	7219010699
Dátum vydania rozhodnutia:	13.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7219010699.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného W. N., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. júna 2023, o dovolaní obvineného W. N. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2020, sp. zn. 6To/2/2020, takto

rozhodol:

I. Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/2/2020 z 26. mája 2020 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku,

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 38 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. a) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 36 písm. d) Trestného zákona, § 165 ods. 1 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku

v neprospech obvineného W. N..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/2/2020 z 26. mája 2020 a z r u š u j e aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku p r i k a z u j e Krajskému súdu v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Na základe § 380 ods. 2 Trestného poriadku podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvineného W. N., narodeného XX. C. XXXX v O., trvale bytom O., I. X, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok b e r i e d o v ä z b y.

Lehota väzby začína plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozhodnutia, t.j. 13. júna 2023 o 10.45 hod.

Väzbu bude obvinený W. N. vykonávať v Ústave na výkon väzby Bratislava.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu obvineného W. N. dohľadom probačného a mediačného úradníka n e n a h r á d z a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 6. novembra 2019, sp. zn. 4Tk/1/2019 bol obvinený W. N. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 6. októbra 2018 v čase okolo 01.00 hodiny, v obci T., okres B., v rodinnom dome číslo XX, kde spoločne bývali so svojou babkou S. I., narodenou XX. R. XXXX fyzicky napadol menovanú tým spôsobom, že hneď po tom, ako od nej pýtal peniaze a ona mu ich odmietla dať, tak v komore uvedeného rodinného domu ju najprv rukami minimálne 3 až 4 krát udel väčšou silou a intenzitou do oblasti hlavy, následkom úderov babka spadla na zem a tam ju ďalej kopal väčšou silou a intenzitou oboma rukami do oblasti hlavy a aj napriek tomu, že ho babka prosila slovami: „synu, synu, vnuku, nebi me“, pokračoval v kopaní a následne v komore, kde skrvená ležala na zemi, s úmyslom ju usmrtiť, pustil plyn z propán-butánovej fľaše, ktorá sa nachádzala blízko nej a odišiel do babkinej izby, v ktorej spod vankúša zobral babke finančnú hotovosť vo výške 240,- eur, babku nechala ležať v komore, v bezvládom stave, chrčiacu, krvácajúcu z nosa a úst, s unikajúcim plynom v komore, kde ležala, privolať si taxík a odišiel do mesta B. konzumovať alkohol, čím takto svojej babke S. I. zapríčinil zlomeniny lebky s pomliaždením mozgu, vnútrolebečné krvácanie, otras mozgu s bezvedomím a súčasné toxické pôsobenie plynu propán - butánu a podchladenie organizmu, pričom na následky týchto zranení XX. L. XXXX zomrela na Geriatrickom oddelení Nemocnice s poliklinikou Štefana Kukuru v Michalovciach.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. c) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, spisová značka 3T/89/2017 z 11. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, spisová značka 2To/17/2019 z 12. júna 2019, právoplatnom toho istého dňa, ktorým bol obvinenému podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona uložil súd prvého stupňa obvinenému aj ochranný dohľad na 3 roky a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku aj povinnosť nahradiť poškodenému D. S. škodu vo výške 691,- Eur, poškodeným D. S. a W. S. spoločne a nerozdielne škodu vo výške 24.000,- Eur a P. zdravotnej poisťovne, X. škodu vo výške 1.370,61 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu (čo do výroku o treste a náhrade škody) podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Košiciach uznesením, spisová značka 6To/2/2020 z 26. mája 2020 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mariána Juska, so sídlom v Košiciach, Račí potok 2385/3, vo svoj prospech dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený zdôraznil, že k spáchaniu stíhaného skutku sa ešte v prípravnom konaní priznal, babke sa ospravedlnil, prejavil úprimnú ľútosť a ochotu nahradiť škodu a priznal sa aj v konaní pred súdom, kedy urobil vyhlásenie o svojej vine. V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej namietal, že v čase skutku bol vo veku blízkom veku mladistvého, keďže mal

18 rokov a 11 mesiacov, pričom jeho minulosť, citová deprivácia v rannom detstve, vytrhnutie zo sociálneho prostredia, nevhodné výchovné praktiky otca, podľa jeho názoru, výrazným spôsobom ovplyvnili jeho konanie s tým, že od smrti svojho otca bol na psychiatrii liečení cca 10-krát. Uviedol, že otec bol násilnej povahy, sám bol odsúdený za lúpež s následkom smrti vo vzťahu k svojmu príbuznému, ktorým (obetou) bola obvineného teta, neskôr sa otec obvineného sám stal obeťou autonehody, matka obvineného nejavila oňho záujem, preto sa s ňou nestýkal, bol umiestnený v reedukačnom zariadení asi rok, čo je nepochybne zariadenie so špecifickým prostredím. Zdôraznil, že po dvanástich hodinách od skutku bolo uňho nameraných 0,64 promile alkoholu, avšak znalkyňa z odboru psychiatrie MUDr. R. nedokázala na hlavnom pojednávaní na základe spätného prepočtu určiť, do akej miery bol pod vplyvom alkoholu v čase skutku dôvodiť, že to nie je možné zistiť, keďže obvinený pokračoval v konzumácii alkoholu aj po skutku, navyše dotknutá znalkyňa počas svojho výsluchu pracovala s diagnózou 91, ktorá predstavuje vo všeobecnosti poruchu správania, pričom ide o špeciálnu diagnózu pre deti do veku 18 rokov s tým, že po dosiahnutí 18. roku veku je táto diagnóza neplatná, znalec z odboru psychológie doktor S. uviedol, že škodlivý vplyv zážitkov obvineného z minulosti nemôže vylúčiť a konštatoval, že obvinený konal vo forme afektovaného správania. Obvinený ďalej namietal, že po skutku stopy nezahľadzoval, snažil sa zabrániť následku tým, že ráno po návrate domov, už čiastočne vytriezvený, keď si uvedomil čo sa stalo, volal na číslo 112, respektíve hovoril s operačným pracovníkom. V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej vyčítal súdom nižšieho stupňa, že pri rozhodovaní o treste neprihliadli na ustanovenie § 117 ods. 3 Trestného zákona, v zmysle ktorého je možné mladistvému páchatelovi za obzvlášť závažný zločin uložiť trest odňatia slobody vo výmere maximálne do 15 rokov, pritom on (obvinený) bol v čase spáchania skutku vo veku blízkom veku mladistvého. Zároveň poukázal na stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spisová značka Tpj 55/2016 z 27. júna 2017, v zmysle ktorého je možné v prípade prijatia vyhlásenia o vine mimoriadne znížiť trest a v takomto prípade rozsah trestnej sadzby trestu odňatia slobody osciluje v rozmedzí od 13,4 roka až po 25 rokov. Dovolateľ ďalej vyčítal súdom nižšieho stupňa, že v jeho prípade nezohľadnili poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, teda, že trestný čin spáchal pod vplyvom tiesnivých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Namietal taktiež, že trestná sadzba od 20 do 25 rokov alebo doživotie vylučuje použitie § 38 ods. 8 Trestného zákona, a to podľa jeho poslednej vety. Súdom nižšieho stupňa obvinený v podanom dovolaní ešte vyčítal, že priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. a) Trestného zákona, teda, že konal z obzvlášť zavrhnuteľnej pohnútky, použili duplicitne, keďže túto skutočnosť v podstate zahŕňa už samotná kvalifikovaná skutková podstata stíhaného trestného činu v § 145 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, v zmysle ktorej páchatel koná v úmysle získať majetkový prospech. V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej zhrnul obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa, podaného odvolania, ako aj rozhodnutia krajského súdu a zdôraznil, že orgány činné v trestnom konaní po vrátení veci okresným súdom opomenuli ukončiť proces vyšetrovania v prípravnom konaní, keďže mu neumožnili opätovne preštudovať spisy a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania, čím došlo podľa jeho názoru k markantnému porušeniu jeho práva na obhajobu, ktoré sa nedá zhojiť žiadnym spôsobom, súdy nižšieho stupňa opomenuli na jeho strane poľahčujúce okolnosti, opomenuli zákonnú možnosť znížiť v jeho prípade uložený trest pod dolnú zákonom stanovenú hranicu trestnej sadzby s ohľadom na vyššie konštatované stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj ustanovenie § 117 ods. 3 Trestného zákona, v dôsledku čoho mu bol uložený trest mimo zákonom stanovenej hranice a zároveň došlo k nesprávnemu použitiu hmotnoprávneho ustanovenia. Na základe vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice vo výroku o treste.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Košice (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že oboznamovanie s výsledkami vyšetrovania v prejednávanej veci v prípravnom konaní bolo realizované 26. a 27. marca 2018 za prítomnosti obvineného a jeho právneho zástupcu s tým, že vec nikdy nebola prokurátorovi súdom vrátená na doplnenie dokazovania. Zároveň namietal, že porušenie práv na obhajobu v prípravnom konaní nebolo namietané, naopak obvinený vyjadril ľútosť nad svojím skutkom so žiadosťou o uzatvorenie dohody o vine a treste. V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prokurátor vyjadril názor, že obvinenému bol uložený zákonný trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom

nespokojnosť obvineného s aplikáciou inštitútov majúcich vplyv na výšku trestu a ich vyhodnocovanie, nie sú dovolacími dôvodmi, keďže dovolanie nie je ďalším riadnym opravným prostriedkom na uplatňovanie pripomienok a výhrad, ktoré boli predmetom prvostupňového a druhostupňového zákonného konania. Tento argument podľa názoru prokurátora platí aj vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže obvinený sa podaným dovolaním domáha „iba“ prehodnotenia tých istých dôkazov a záverov znaleckých posudkov, ktoré už boli vyhodnotené súdmi prvého a druhého stupňa, pričom napadnuté rozhodnutie, je podľa názoru prokurátora, založené na správnom právnom posúdení a adekvátnych hmotnoprávných ustanoveniach. Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) s tým, že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd ďalej zistil, že dovolanie obvineného W. N. v časti, v ktorej namietal porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom naplňajúce dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je opodstatnené.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods.

1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Na strane druhej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolene účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06) - primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 155/2018.

Podľa § 165 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku odsudzujúci rozsudok musí obsahovať výrok o treste s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený alebo, podľa ktorých bolo od potrestania upustené, a to prípadne s poukazom na prijatú záruku.

Podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe (od 1. januára 2006) všeobecných súdov naprieč celou Slovenskou republikou, súčasťou výroku o treste je uvedenie aj tých zákonných ustanovení, v dôsledku ktorých dochádza k modifikácii zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom takýmito ustanoveniami sú aj ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona v spojení ustanoveniami § 36 a § 37 Trestného zákona, keďže ich aplikáciou (pri zákonom predpokladanom pomere) dochádza k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu alebo naopak k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou v zmysle § 38 ods. 8 Trestného zákona).

V prejednávanej veci bol obvinenému ukladaný trest odňatia slobody podľa ustanovenia § 145 ods. 2 Trestného zákona, v zmysle ktorého je možné páchateľovi takéhoto trestného činu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 20 do 25 rokov alebo na doživotie. Za tejto situácie bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov. Z uvedeného je zjavné a ani z dôvodov rozhodnutí súdov nižšieho stupňa opak neplynie, že podmienky pre ukladanie trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 Trestného zákona v prejednávanej veci splnené neboli, súdy nižšieho stupňa teda pri ukladaní trestu odňatia slobody obvinenému vo výmere 24 rokov vychádzali z trestnej sadzby v rozmedzí od 20 do 25 rokov, avšak bez toho, aby okresný súd vo výrokovvej časti svojho rozhodnutia uviedol ustanovenia, z

ktorých by bolo zrejme, aké a či vôbec nejaké poľahčujúce a priťažujúce okolnosti v konaní obvineného vzhliadol, ich pomer a aký vplyv toto zistenie malo na prípadnú modifikáciu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom tento nedostatok neodstránil ani krajský súd a jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na túto závažnú a podstatnú otázku majúcu významný vplyv na rozhodnutie o treste neposkytujú ani odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, čím sa dotknuté súdy dopustili porušenia ustanovenia § 165 ods. 1 Trestného poriadku.

Z dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa (strana 7, 2. až 5. odsek zhora) plynie, že z aktuálneho (v čase rozhodovania okresného súdu) odpisu registra trestov vyplynulo, že obvinený bol doposiaľ 2-krát súdne trestaný, 1-krát s fikciou zahľadania, naposledy vyššie citovaným rozsudkom (ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest - poznámka najvyššieho súdu) s tým, že obvinený bol 4-krát priestupkovo postihnutý pre majetkovú trestnú činnosť, pričom okresný súd ako priťažujúcu okolnosť hodnotil doterajší život obvineného, skutočnosť, že bol v minulosti pre závažnú trestnú činnosť právoplatne odsúdený, nežil riadnym životom a predmetného skutku sa dopustil z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky v zmysle § 37 písm. a) Trestného zákona, poľahčovalo mu priznanie skutku. S prihliadnutím na osobu obžalovaného, závažnosť trestného činu, ako aj možnosti nápravy uložil súd prvého stupňa obvinenému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov nepodmienečne.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia (strana 8, 1. až 5. odsek zdola) v podstate konštatoval, že pri rozhodovaní o treste obvineného okresný súd náležitým spôsobom prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mali vplyv na určenie jeho druhu a výmery, uložený súhrnný trest vo výmere 24 rokov zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukládanie trestu uvedeným v § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a § 48 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obvineného dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho naplnený iba takým druhom a výmerou trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa s tým, že okresný súd správne prihliadol nielen na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, ale správne vyhodnotil aj osobu obžalovaného, vrátane možnosti jeho nápravy, vychádzajúc aj z odborných záverov znalcov z odboru psychiatria a psychológia, uloženie trestu okresný súd, podľa názoru krajského súdu, aj vecne správne a zákonne odôvodnil.

Z uvedeného je zjavné, že súdy nižšieho stupňa jasne a zrozumiteľne nevysvetlili, aké poľahčujúce a priťažujúce okolnosti vzhliadli v konaní obvineného (v zmysle § 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona), ako vyhodnotili pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona súd musí pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností), aký vplyv mal zistený pomer na zvýšenie dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo zníženie jej hornej hranice (v zmysle § 38 ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona), prečo neprehliadli aj na ďalšie poľahčujúce okolnosti, ktorých aplikácie sa obvinený domáhal [v zmysle § 36 písm. d), písm. h) Trestného zákona] a ako sa vysporiadali s námietkou obvineného že priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. a) Trestného zákona (spáchanie trestného činu z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky) bola v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona pripočítaná v neprospech obvineného dvakrát, keďže je v podstate obsiahnutá už v kvalifikovanej skutkovej podstate stíhaného trestného činu, zo spáchania, ktorého bol obvinený uznaný vinným, v zmysle § 145 ods. 2 písm. e) Trestného zákona (spáchanie trestného činu v úmysle získať majetkový prospech).

Súd prvého stupňa na tieto závažné otázky majúce zásadný vplyv na výmeru trestu nedal buď žiadnu odpoveď alebo len odpoveď vo veľmi obmedzenej miere, pričom krajský súd tento nedostatok nenapravil považujúc odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa za zákonné, správne a postačujúce. S takýmto záverom krajského súdu však nie je možné súhlasiť. Vzhľadom na to, že odvolací súd pochybenia súdu prvého stupňa vo vyššie uvedenom smere neodstránil, dopustil sa porušenia ustanovenia § 319 Trestného poriadku.

Ako to už bolo vyššie uvedené, súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že na strane obvineného videl priťažujúcu okolnosť aj v tom, že bol v minulosti za závažnú trestnú činnosť

právoplatne odsúdený, zároveň však konštatoval vychádzajúc z odpisu registra trestov, že v tomto registri má obvinený dva záznamy s tým, že prvý záznam je zahladený a druhý záznam sa viaže k trestu, ktorý momentálne vykonáva. Aj keď to súd prvého stupňa výslovne neuviedol, zrejmé v týchto okolnostiach videl priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, podľa ktorého priťažujúcou okolnosťou je aj to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Táto priťažujúca okolnosť teda prichádza do úvahy v prípade trestania recidivistov, teda osôb, ktoré sa trestnej činnosti dopúšťajú opakovane, čo znamená, že predtým uložený trest u nich nesplnil svoj výchovný účel, a preto je potrebné na nich pôsobiť trestom dlhšieho trvania (ako bol trest uložený v rámci ich predchádzajúceho odsúdenia, ktorý nesplnil svoj účel) s tým, že v takomto prípade sa u nich dostáva do popredia ochranná úloha trestu, zmyslom ktorej je chrániť spoločnosť pred páchaním trestnej činnosti zo strany páchatelov, ktorí nie sú schopní sa z výkonu doterajšieho trestu poučiť. Aplikácia tejto priťažujúcej okolnosti preto prichádza do úvahy až vtedy, pokiaľ páchatel spácha trestný čin po tom, čo už právoplatne za spáchanie iného trestného činu súdom odsúdený bol. Vzhľadom ale na to, že zmyslom zahľadania odsúdenia je vylúčiť akékoľvek negatívne dôsledky pre odsúdeného spojené s jeho odsúdením v dôsledku toho, že po určitú zákonom požadovanú dobu viedol riadny život, čím preukázal polepšenie, nápravu, zahladené odsúdenie nemôže priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona zakladať.

Z vyššie uvedeného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale aj odpisu registra trestov obvineného plyní, že dovolateľ mal v spomínanom odpise (pred odsúdením v prejednávanej veci, ktoré je v odpise registra trestov obvineného zaznamenané ako tretie odsúdenie) dva záznamy s tým, že v prvom prípade (odsúdenie Okresným súdom Michalovce, spisová značka 1T/79/16 z 24. novembra 2016) je odsúdenie zahladené, teda vyššie uvedenú priťažujúcu okolnosť [§ 37 písm. m) Trestného zákona] nemôže zakladať, v druhom prípade ide o odsúdenie Okresným súdom Liptovský Mikuláš, spisová značka 3T/89/17 z 11. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, spisová značka 2To/17/19 z 12. júna 2019, teda odsúdenie, ku ktorému súdy nižšieho stupňa ukladali súhrnný trest, čo znamená, že k odsúdeniu v tomto prípade došlo až potom, čo sa obvinený skutku v prejednávanej veci (6. októbra 2018) dopustil, ani toto odsúdenie preto, keďže k nemu došlo až po spáchaní skutku v prejednávanej veci, nemôže zakladať priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona. Nie je preto zrejmé na základe akých konkrétnych skutkových okolností (akého konkrétneho iného, ďalšieho odsúdenia, keďže takýto záznam v odpise registra trestov absentuje) dospeli súdy nižšieho stupňa k záveru, že obvinenému priťažovalo, že v minulosti už právoplatne odsúdený bol. Každopádne obsah odpisu registra trestov v čase rozhodovania súdov nižšieho stupňa, ale ani v súčasnosti, podklad pre konštatovanie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona neposkytuje.

Nad rámec uvedeného len pre úplnosť v tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že použitie § 38 ods. 8 Trestného zákona je aj v prípade trestného činu podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona použiteľné, keďže trestný zákon za tento trestný čin umožňuje uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 20 do 25 rokov, prípadne doživotie. Použitie ustanovenia § 38 ods. 8 Trestného zákona podľa jeho poslednej vety je vylúčený v prípadoch, keď v osobitnej časti Trestného zákona je za určitý trestný čin ustanovený iba trest odňatia slobody na 25 rokov alebo na doživotie (teda týmto pevným údajom bez uvedenia akéhokoľvek rozmedzia), ako je tomu napríklad pri trestnom čine podľa § 144 ods. 2 alebo ods. 3 Trestného zákona.

Súdy nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozhodnutí ďalej nevysvetlili v čom videli obzvlášť zavrhnúťhodnú pohnútku v konaní obvineného [priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. a) Trestného zákona]. Pokiaľ touto okolnosťou mala byť skutočnosť, že obvinený zavraždil svoju starú matku, pretože chcel získať finančnú hotovosť, aby si za ňu mohol kúpiť alkohol, skutočne ide o konanie v úmysle získať majetkový prospech, ktorý je kvalifikačným momentom v zmysle ustanovenia § 145 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, ktorý bol obvinenému pripočítaný. To ale potom znamená, že obvinenému bola v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona v jeho neprospech dvakrát pripočítaná tá istá okolnosť (raz ako priťažujúca, druhýkrát ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby).

V dôvodoch svojich rozhodnutí súdy nižšieho stupňa taktiež neposkytli obvinenému žiadnu odpoveď na otázku, prečo v jeho konaní nevzhladli poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. h) Trestného zákona a § 36 písm. d) Trestného zákona.

Podľa § 36 písm. h) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je aj to, že páchateľ spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil.

V tejto súvislosti je nutné potom ešte vysvetliť, že aj keď námietky týkajúce sa neprihliadnutia na poľahčujúce okolnosti žiaden dovolací dôvod, a to ani podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú, pretože otázka zisťovania, respektíve zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmavania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 18/2015), pokiaľ však súdy nižšieho stupňa jasným a zrozumiteľným spôsobom nevysvetlia, prečo v konkrétnych skutočnostiach, ktoré obvinený namietal, nevzhladli ním označenú poľahčujúcu okolnosť, hoci jej (ne)priznanie môže mať zásadný význam pre výrok o treste z dôvodu zvýšenia/zníženia dolnej/hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, takýmto postupom napĺňajú z už vyššie rozvedených dôvodov dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu nad rámec uvedeného len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že ani dovolací súd v konaní obvineného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. h) Trestného zákona nevzhladol. Obvinený nezavraždil svoju babku, pretože peniaze, ktoré jej zobral, chcel použiť napríklad na stravu, lebo bol hladný a z nejakého dôvodu si nedokázal finančné prostriedky na svoju obživu zadovážiť, ale preto, aby už v stave opitosti, ešte ďalej mohol alkoholické nápoje požívať. V žiadnom prípade teda obvinený nekonal pod vplyvom tiesnivých pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Skutočnosť, že obvinený vyrastal v nevyhovujúcom rodinnom a výchovnom prostredí, naozaj mohlo mať vplyv na jeho povahové a charakterové vlastnosti, či štruktúru jeho osobnosti, v žiadnom prípade však toto nie je v kontexte skutku stíhaného v prejednávanej veci okolnosťou, ako ju má na mysli ustanovenie § 36 písm. h) Trestného zákona. Ani nevyhovujúce rodinné a výchovné prostredie nie je spôsobilé u páchateľa vyvolať taký stav tiesne (riešiteľný len požívaním alkoholických nápojov), ktorý by ospravedlňoval skutočnosť, že obvinený zavraždil svoju starú matku, lebo mu nechcela dať peniaze na alkohol.

Iná situácia je však pokiaľ ide o obvineným namietanú poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. d) Trestného zákona.

Podľa § 36 písm. d) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je aj to, že páchateľ spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých alebo ako osoba vo vyššom veku, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť.

Skutočnosť, že obvinený spáchal v prejednávanej veci stíhaný trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých (ktorým sa v zmysle § 127 ods. 2 Trestného zákona rozumie zjednodušene povedané vek od 18 do 21 rokov), bola známa od momentu spáchania stíhaného trestného činu.

Podľa § 2 ods. 10, veta štvrtá, Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Bolo preto povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní už v prípravnom konaní vykonať dokazovanie v tom smere, či objektívna, na prvý pohľad zrejma skutočnosť, že obvinený spáchal stíhaný trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť a teda, či v jeho v prípade existuje poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. d) Trestného zákona, o to viac, že do konania bol pribratý znalec z odboru psychológia PhDr. D. S., ktorý bol spôsobilý sa k tejto otázke ako podkladu pre rozhodnutie súdu v tomto smere vyjadriť. Zároveň nič

nebránilo súdu prvého stupňa, ktorý dotknutého znalca na hlavnom pojednávaní vypočúval, túto otázku uspokojivo vyriešiť (aj dopočutím spomínaného znalca v tomto smere) a svoj záver v tejto otázke aj náležite odôvodniť. Faktom však zostáva, že pokiaľ ani orgány činné v trestnom konaní a ani súdy žiadne dokazovanie, ktorým by vyvrátili námietku obvineného, že jeho vek blízky veku mladistvých mal vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, teda, že v jeho prospech svedčí poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. d) Trestného zákona, nevykonali, v zmysle jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“, nezostáva súdom nič iné, len existenciu tejto poľahčujúcej okolnosti konštatovať.

Pokiaľ teda súdy nižšieho stupňa jasne a zrozumiteľne neobjasnili (neodôvodnili) vyššie uvedené otázky významné pre rozhodnutie o treste, nevytvorili obvinenému priestor pre jeho účinnú obhajobu, pre plné uplatnenie jeho procesných práv (pokiaľ dovolateľ nepoznal dôvody rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, nemohol sa voči nim účinne brániť), porušili tak právo obvineného na spravodlivé súdne konanie, čím naplnili dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil (ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad) a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, keďže dospel k záveru, že vytýkané nedostatky môže napraviť krajský súd (čo napokon mal urobiť už v odvolacom konaní), a preto nie je potrebné zrušiť aj rozhodnutie okresného súdu a prikázať mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Vzhľadom na to, že prijatím vyhlásenia obvineného o vine okresným súdom sa stal výrok o vine právoplatným, keďže v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku je za takejto situácie (prijatie vyhlásenia o vine) nenapadnuteľný odvolaním [v zásade ani dovolaním okrem dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na podanie, ktorého je však oprávnený len minister spravodlivosti], predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bol už „len“ výrok o treste (a náhrade škody), nie však výrok o vine, preto, a to vzhľadom aj na to, že výrok rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zvlášť členený na výrok o vine a výrok o treste, najvyšší súd zrušil rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu a uložil mu, aby vec v potrebnom rozsahu, teda v rozsahu napadnutého výroku o treste, znovu prerokoval a rozhodol.

Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa teda prejednávajúca vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného vo vyššie naznačenom rozsahu pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu vyššie uvedeným právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného W. N., a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu „reformatio in peius“ v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

Záverom tejto časti rozhodnutia sa žiada ešte uviesť, že pokiaľ obvinený namietol aj nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, teda ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu k tomu je potrebné uviesť, že hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa prímkyňa ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod (primerane stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 5/2011).

Obdobne tak žiaden dovolací dôvod nezakladá ani námietka obvineného v tom smere, že mu nebolo umožnené opätovné preštudovanie spisu po neúspešnom dohodovacom konaní, keďže nejde o chybu súdneho konania, len ktorá by mohla dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zakladať, vzhľadom na to, že obvinený urobil vyhlásenie o vine, ktorý súd prvého stupňa prijal (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 53/2021), navyše tento dovolací dôvod za takejto situácie (prijatie vyhlásenia o vine) by mohol v dovolacom konaní uplatniť len minister spravodlivosti (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 12/2017). Okrem toho nad rámec uvedeného najvyšší súd dodáva, že podľa jeho názoru k porušeniu práva obvineného na obhajobu v tomto smere nedošlo, vzhľadom na to, že vec nebola vrátená do prípravného konania za účelom odstraňovania väd konania, ale len z dôvodu neschválenia dohody o vine a treste súdom (zjednodušene povedané nebolo vykonané ďalšie dokazovanie oproti predchádzajúcemu preštudovaniu spisu, preto nebolo, čo ďalej študovať).

A keďže obvinený v čase spáchania stíhaného skutku mladistvým už nebol, vzhľadom na to, že mal 18 rokov a 10 mesiacov, pričom za mladistvú sa v zmysle ustanovenia § 94 Trestného zákona považuje len osoba, ktorá neprekročila 18. rok svojho veku, použitie ustanovenia § 117 ods. 3 Trestného zákona, ktorý sa výslovne vzťahuje na mladistvé osoby, nebolo možné v prejednávanej veci vo vzťahu k obvinenému použiť.

Vzhľadom na to, že obvinený v čase rozhodovania najvyššieho súdu vykonával trest odňatia slobody uložený mu vyššie označenými rozhodnutiami okresného a krajského súdu, bol najvyšší súd v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku povinný po zrušení spomínaného rozsudku krajského súdu rozhodnúť o (ne)vzati obvineného do väzby.

Vzhľadom na to, že aj po zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu je výrok o vine týkajúci sa obvineného aj naďalej vzhľadom na vyššie uvedené dôvody právoplatný, jedna zo základných materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe, a to dôvodnosť trestného stíhania, je v prejednávanej veci aj naďalej nepochybne splnená.

Z odpisu registra trestov, ako to už bolo vyššie uvedené je zrejmé, že obvinený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti, v súhrne aj s trestným činom stíhaným v prejednávanej veci, keďže výrok o vine, ako to už bolo uvedené, je právoplatný trikrát, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a sa fikcia neodsúdenia na skutočnosť, že aj v tomto prípade sa páchatel' trestného činu dopustil, nevzťahuje, pričom jeho trestná činnosť z hľadiska závažnosti má stúpajúcu tendenciu (zatiaľ čo v 1. prípade sa dopustil „len“ trestného činu porušovania domovej slobody, v 2. prípade to už bolo sexuálne násilie a v 3. prípade dokonca vražda). Z uvedeného je potom zrejmé, že v prípade obvineného spáchanie trestnej činnosti z jeho strany nepredstavovalo len ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu života, ale išlo uňho už o prejav ľahostajnosti k dodržiavaniu všeobecne záväzných a všeobecne akceptovaných pravidiel správania sa. V týchto konkrétnych skutočnostiach potom najvyšší súd videl dôvodnú obavu, že obvinený v prípade prepustenia na slobodu by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, teda dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že obvinený je naďalej dôvodne trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, jeho väzbu by bolo možné dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahradiť len v prípade existencie výnimočných okolností, ktoré najvyšší súd v prejednávanej veci nevzhliadol. (Takouto výnimočnou okolnosťou nie je ani skutočnosť, že obvinený vyrastal v neuspokojivých rodinných a výchovných pomeroch, keďže nijakým spôsobom obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti z jeho strany neeliminuje).

Preto najvyšší súd obvineného W. N. podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku do väzby vzal s tým, že lehota väzby začala uňho plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozhodnutia, t. j. 13. júna 2023 o 10.45 hod. a je vykonávaná v Ústave na výkon väzby Bratislava a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol tak, že väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka

nenahradil.

Na základe vyššie uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.